

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

L'Arbre de Vie (Arborele Vieții)

Conferința din 05.06.1963

(Ținută în Elveția în ziua Pogorârii Sfântului Duh)

B

...(Și) primind misiunea, s-a întors în Egipt, pentru a-i salva pe evrei, poporul evreu – dar pregătindu-i pentru misiunea de a păstra această știință ezoterică, aceste reguli de comportament de viață. El a primit această misiune de la Creator. Și s-a dus. Cunoașteți apoi povestea, cum a procedat cu Faraonul și așa mai departe. Nu asupra acestui lucru vreau să mă opresc.

Moise, scriind cuvintele Pomul Vieții, Pomul Cunoașterii Binelui și Răului, avea ceva în minte, avea o întreagă știință/cunoaștere a acestor lucruri. El a condensat toată această știință, a rezumat-o într-un cuvânt – (de fapt) în două cuvinte. Și iată ce ne interesează pe noi: să intrăm în mintea lui Moise și să aflăm ce. Este oare cu puțință ? Bineînțeles că este cu puțință. Da, este cu puțință. Este cu puțință, dragi frați și surori să intri în mintea oricărei făpturi. Dacă știm cum să procedăm, care sunt regulile, metodele, putem. Știind, pur și simplu, ceea ce v-am revelat deja cu privire la memoria Pământului, la sufletul Pământului și la sufletul universal: anume, că sufletul Pământului este în comunicare cu sufletul universal și că Pământul conține (păstrează) toate evenimentele, toate clișeele, toate amintirile, toate amprentele, toate înregistrările, toate urmele a tot ce s-a petrecut pe el de milioane, chiar miliarde de ani. Există deci o latură eterică, numită Cronica Akasha, unde se înregistrează (tot): existența lui Moise, existența lui Hermes Trismegistus, existența lui Pitagora, existența lui Iisus, totul s-a păstrat. Și atunci când crezi în aceste lucruri, bineînțeles, dacă faci eforturi să duci o viață corespunzătoare, poți intra în aceste biblioteci ca să consulți aceste clișee și să afli cu exactitate ce era în mintea lui Apollonius din Tyane, de exemplu, și ce era în mintea lui Zoroastru sau mai ales a lui Iisus. Da, totul s-a păstrat în sufletul Pământului: toate epocile, toate obiceiurile, toate chipurile, toate făpturile. Și există oameni care se ocupă de asta, cărora le place să facă asta și care exersează numai acest lucru și care

ajung să conversezeze cu (ele). Pentru că nimic, absolut nimic nu dispare, totul se păstrează. Și dacă intrăm în capul lui Moise și vrem să aflăm ce este acest Pom al Vieții, iată ce vă va spune. Vă va spune: Pomul Vieții este cosmosul însuși, cu Dumnezeu care locuiește înlăuntrul lui. Pomul Vieții este un simbol, o reprezentare/imagie a întregului Cosmos, a tot ce circulă în Cosmos. În miniatură, omul reprezintă Pomul Vieții. Dar atunci de ce nu este veșnic, de ce nu este nemuritor ? Pentru că – spune el – în trecut el făcea parte din acest Pom al Vieții, dar când a nesocotit ceea ce îi spusese Dumnezeu, s-a rupt de el. Și acum a coborât într-un singur loc (într-o singură zonă) care se numește Pământul sau materia sau, dacă vreți, Malkout. Iată ce vă va spune Moise. «Eu nu sunt singurul care știe toate aceste lucruri. Au existat alții înaintea mea care le cunoșteau, care s-au aplecat asupra lor, care au studiat întregul univers și toate ramificațiile lui, întreaga circulație a acestei seve, a acestor forțe, a acestor curenți, a acestor energii, pe unde trec ele, toată această structură grandioasă; ei o contemplau, o trăiau împreună cu ea și ajungeau să înțeleagă». Deci a existat o epocă în care omul nu era rupt de acest Pom al Vieții, era permanent în legătură cu el, mânca tot timpul din el. Pentru că, simbolic, «a mânca» înseamnă a fi permanent în legătură (în comuniune), niciodată rupt de ceva. Numai după aceea s-a rupt. Iată de ce, chiar în religia creștină, a rămas această tradiție a celor 9 ierarhii îngerești. În Grecia avem de asemenea cele 9 muze. S-au păstrat deci 9 ierarhii îngerești. Da, dar erau 10. În trecut erau 10. Ajungem tocmai la acest număr, care reprezintă Pomul Vieții. Pomul Vieții este numărul 10. Veți vedea imediat. Numai că există foarte, foarte multe aspecte pentru a reprezenta acest număr. Când reprezentați de pildă două mâini, strânse una în alta, și acesta este un aspect al Pomului Vieții.

Ce este de fapt acest Pom al Vieții ? Moise vă va spune: kabbaliștii – pentru că pe kabbaliști el i-a format, poporul ebraic nu cunoștea toate aceste lucruri. Când a scris cărțile, el n-a revelat toate acestea, el a ascuns toate aceste lucruri înăuntru. El a ales 70 de bătrâni – cei mai înțelepți, cei mai inteligenți și dotați cu mai multă rațiune – și i-a inițiat, le-a revelat, le-a dat cheile pentru a descifra misterele celor 5 cărți ale sale. Și din acel timp această tradiție s-a menținut și ea se numește Kabbala. «Kabbala» este traducerea pentru «ceva primit», pentru tradiție. Și de atunci încolo, kabbaliștii și-au transmis unul altuia toate aceste taine, toate aceste mistere, până în ziua de azi. Și din această tradiție, fondată pe o știință/cunoaștere străveche, ne preocupă azi numărul 10 și trebuie să aflăm acum ce este acest număr 10.

Iată ce spuneau Kabbaliștii: că întregul Univers se poate împărți în 10 regiuni. Și aceste regiuni erau numite Sefiroți, adică cele 10 numere. Numai că aceste numere, care sunt atât de abstracte, erau înveșmântate. Iată de ce, fiecare număr, adică fiecare regiune – regiunile erau dispuse geometric, reprezentau o imagine, o întreagă schemă geometrică foarte interesantă – deci fiecare regiune avea în ea un spirit al ei, apoi un suflet, apoi un intelect, după aceea avea o inimă și apoi era material, corpul fizic. Deci erau 5 (aspecte): 4 veșminte și ceva în mijloc care nu mai era veșmânt, nu mai era ceva concret și acela era numărul. Și acest proces se repeta în cele 10 regiuni. În fiecare regiune erau 5 asemenea formațiuni, în a doua regiune la fel: spirit, suflet, inteligența, inima și apoi corpul, care adăpostea totul (...). Și aceste 10 regiuni se numeau Sefiroți. Sefiroții aveau în ei o întreagă bogăție, erau 5 aspecte de studiat în fiecare Sefirot.

Și ei spuneau: primul lucru, în centru, este Dumnezeu însuși, este numele lui Dumnezeu. Cele 10 regiuni erau ierarhizate, bineînțeles, după evoluție, după emanație, de la cea mai înaltă, Sefirotul cel mai sublim, care era Coroana, dacă vreți, Capul, (...) până jos, la condensare, la Malkout. Iar ei spuneau că ceea ce este esențial în fiecare Sefirot este Dumnezeu însuși. Deci Dumnezeu avea 10 nume. În felul acesta, în fiecare regiune, Dumnezeu se manifesta, se prezenta sub un anumit aspect și atunci numele lui Dumnezeu erau diferite. Așa cum vedeți era Elohim, era Iehova, era Tsebaot, era Chadai, era El și așa mai departe. Deci erau 10 nume. Iar cel mai înalt, era Ehieh, care i-a spus lui Moise: «Eu sunt cel care este». Această ființă este Ehieh. Și apoi venea Iah, apoi... Vreți să le pronunț ?! Pot, dar este ceva prea sacru, prea sfânt ! Ele sunt pronunțate, repetate în tăcere, în rugăciune, dar nu-mi place să le etalez prea mult.

Apoi, a doua diviziune – dar de fapt nu e o diviziune – în fiecare Sefirot, este numele regiunii, numele fiecărui sefirot. Sus este Kether, apoi Hokmach, apoi Binah, apoi Hesed, Geburah, Tiferet, Netzach, Hod, Iesod și Malkut, a zecea. Deci în toate aceste regiuni ale căror nume le-am pronunțat, există un șef, adică un Arhanghel, o ființă sublimă, care comandă tuturor, care conduce tot. Și lor le-au fost date nume. Deci în toate aceste regiuni, a treia diviziune era reprezentată de Arhanghelii cei mai puternici. Pot să vă spun și numele acestor 10 Arhangheli, dar nu are rost. Dacă vreți, pot să le rostesc. Și apoi, a treia – nu ! A treia a fost, a patra diviziune, era acea ierarhie îngerească, pe al patrulea loc, în fiecare Sefirot era ierarhia îngerească. Deci toate aceste cohorte, toate aceste oști îngerești, care se supuneau șefului. Unul din acești șefi era Gabriel sau Raphael sau Michael sau Haniel sau Tsaphkiel sau Raziel și așa mai departe. Ei erau

șefii, dar aveau în subordinea lor o întreagă ierarhie îngerească determinată. Fiecare ierarhie îngerească era predestinată numai pentru un anumit fel de lucrare, pentru o categorie de activitate, cu formele, culorile, manifestările ei, care reprezentau ceva sublim, armonios, frumos, ordonat în structura Arborelui Vieții. Nu aici, aici e dezordine, e harababură. Și apoi, pe ultimul loc 5, în fiecare Sefirot, în fiecare regiune, era aspectul material, substanța care trebuia să înveșmânte – carnea și osul – o realitate materială și aceasta era regiunea (diviziunea) planetelor. Deci erau plasate planetele. Sus, în primul Sefirot – nu erau cele 7 planete pe care le cunoaștem noi – acolo îl putem plasa pe Neptun. Apoi, a doua, Uranus. Apoi continuă cu Saturn, Jupiter, Marte, Soare și Venus, Mercur, Luna și Pământul. Și această ordine a planetelor a rămas, s-a păstrat; astrologii care lucrează cu orele planetare de multe ori nu știu de unde vine această ordine: Saturn, Jupiter, Marte, Soare, Venus, Mercur, Luna, apoi, din nou Saturn, Jupiter, Marte, Soare... iar și iar. Pentru că după Kabbală, cele 24 de ore ale zilei și nopții sunt conduse (dominate) de planete. Este interesant de explicat cum începe fiecare zi și ce ordine extraordinară se repetă veșnic, fără greș. Dar să lăsăm aspectul acesta pentru altă dată, pentru că am alte lucruri să vă spun. Este lung de explicat, este o problemă vastă. Să lăsăm deci orele planetare, care este și ea o chestiune foarte interesantă. De unde a venit, care era concepția ? Veți vedea că tot, tot ce există în știință, în aspectul simbolic, în simbolism și chiar în teurgie, în toate ceremoniile magice, în toate ritualurile, chiar și în cel al slujbei sunt rămășițe care vin din Arborele Vieții. Pentru că de aici au luat Inițiații și cifrele, și numerele și formele și simbolurile, le-au lăsat separate și numai Arborele Vieții este cel care le conține. Chiar și cele 22 de cărți de Tarot vin din Arborele Vieții. Cine nu cunoaște structura Arborelui Vieții, ceea ce vă povestesc eu, nu va putea niciodată să se folosească de cele 22 de cărți de Tarot. Aceste 22 de cărți ale Tarotului sunt plasate în Arborele Vieții. Și dacă le adăugați numerele – cei 10 Sefiroți – ce va da ? $22+10=32$. Cele 22 de cărți de Tarot împreună cu numerele fac 32. Iar după Kabbaliști, 32 nu sunt altceva decât Căile Întelepciunii. Cele 32 de Căi ale Întelepciunii. Și le găsim exact pe Arborele Vieții. Pe/după schema care a ajuns până la noi, putem găsi exact aceste căi. Și apoi sunt cele 50 de porți ale inteligenței. Și ele vin din Arborele Vieții. Și astăzi se sărbătorește Pogorârea Sfântului Duh (fr. Pentecôte). «Pentecôte» înseamnă 50. 50 de zile. De ce s-a pogorât Sfântul Duh asupra capetelor discipolilor lui Iisus după 50 de zile ? Vedeți ? Există mereu raporturi kabbalistice cu tot ce se petrece. V-am explicat și în legătură cu Învierea. De ce a rămas (Iisus) 3 zile și jumătate (în mormânt) ? Și (v-am

explicat) cum în Antichitate se repetau aceleași lucruri: în temple îi lăseau pe discipoli 3 zile și jumătate morți și apoi îi reînviau. Ca să călătorească în spațiu și să vadă Infernul și Paradisul (Iadul și Raiul).

Evident, acest subiect pe care îl abordez astăzi este atât de vast, încât mă întreb de unde să încep, ca în voi să rămână lucruri limpezi, noțiuni corecte, lucruri practice, lucruri cu care să puteți lucra. Pentru că a povesti niște lucruri, a etala teorii, lucruri vagi, care să nu poată fi folosite în viața de zi cu zi pentru înălțarea noastră, nu are nici o valoare. E zero. Nu trebuie niciodată, niciodată să studiezi lucruri, să lucrezi cu lucruri, să te ocupi de lucruri care nu au nici o utilitate, nici o aplicație practică în domeniul mai degrabă spiritual dar chiar și în domeniul material. Altfel vom bâjbâi, vom deveni ființe nebuloase, nedefinite, imprecise, ne vom afunda în zone nebuloase, cum vă spuneam, zone în care s-au afundat mulți mistici, multe ființe religioase, sentimentale. Ei n-au izbutit să realizeze nimic, pentru că s-au confruntat mereu cu vagul, cu nedefinitul. Nu trebuie niciodată, niciodată să ne mulțumim (cu teoria). De aceea în lucrul meu (cu voi), în ceea ce vă povestesc, tot ce vă dau, tot ce vă explic este întotdeauna practic, este întotdeauna realizabil, este întotdeauna ceva, un mijloc de care vă puteți folosi. Amintiți-vă. Întotdeauna, la sfârșit insist, subliniez (latura practică), trag o concluzie practică. De ce ? Pentru că lucrul acesta face parte din scopul meu pedagogic. Ar fi ușor să vă povestesc fel de fel de lucruri, să vă spun povești de adormit copiii. Dar ce rezultat aș obține ? E prea ușor. Niciodată nu am procedat cu voi în felul acesta. Mereu, în orice discuție – despre aură, de pildă. La ce servește aura ? Pentru a te proteja. Sau despre respirație, despre meditație, despre concentrare, despre rugăciune... Totul este pentru a fi realizat, practicat (exersat). Nu există nici măcar o discuție care să nu (fi avut o finalitate practică). Este marota mea! Și la fel voi încerca să procedez și astăzi, în același fel. Chiar dacă la început lucrurile par cam fără cap și coadă, nu vă neliniștiți, la sfârșit le pun pe toate laolaltă. Sunt ca un pictor (care desenează) în stradă. Mulțimea care cască gura nu știe ce desenează el. Dar dacă au răbdare, după câțva timp, iată că apare o casă sau un copac sau un peisaj. Dar la început nu se înțelegea nimic. Asta este arta ! Nu poți ști dintr-o dată. Și cu mine e la fel. La început așteptați, așteptați, ascultați. (Ce spun) n-are nici cap nici coadă. Cu atât mai bine ! Apoi, lucrurile se încheagă. Și cei care rămân (ascultă) până la sfârșit, văd că este vorba de lucruri precise, clare, definite și pe care fiecare le poate aplica fără primejdie.

Și acum să mergem mai departe. Numărul 10. Încă n-am spus nimic despre numărul 10, deși v-am spus că sunt 10 Sefiroți și că în fiecare Sefirot sunt 5

compartimente (diviziuni) și că între acești Sefiroți curge o viață; că omul este creat după imaginea acestui arbore și că și el are (în el) aceste diviziuni, aceste corespondențe și că el, de asemenea, sunt reprezentați cei 10 Sefiroți. Pot să v-i arăt, să vă arăt unde este Kether, unde este Hokmah, Binah și toți ceilalți. Dar n-are rost, sunt lucruri elementare. Dar ar fi prea lung și prea obositor. Trebuie să scurtez. Deci Sefiroții sunt în interior(ul nostru) și în același timp toate acele entități cerești sunt în interior, materialele sunt în interior. Numai Inițiații se ocupă de asta, când vor să se cunoască: a te cunoaște înseamnă a vedea această imensitate pe care omul o reprezintă în interiorul lui, cu toate diviziunile ei, cu toate esențele ei, cu toți locuitorii ei, cu toată această circulație. E extraordinar ! Și atunci ești uimit, absolut uimit, ești încântat; îngenunchezi, plângi de fericire, mulțumești Cerului, contempli toate acestea. Dar, din păcate, vedeți voi, oamenii sunt departe de a bănuși că lucrurile stau așa. Iar Kabbaliștii, Inițiații sunt tot timpul în încântare, în extaz, pentru că tot timpul se ocupă de acest Arbore al Vieții. De ce ? Pentru că în momentul în care te rupi de acest Arbore, nu mai ai viață veșnică, nu mai ai sănătatea, fericirea, bucuria, ești obligat să suferi, să fii bolnav și să mori. Da, rupt. Cele două Sefire au continuat să trăiască iar a zecea, Pământul, Malkout, s-a rupt. Acum trebuie să restabilim legătura, să ne întoarcem la cei 10 Sefiroți – care există în Univers, există toți 10. Doar în om nu mai există ! Omul s-a rupt, a tăiat legătura. De aceea nu mai există această circulație a vitalității, a luminii... Omul s-a separat de Sursă, de Tatăl său ceresc, de origine. Calea inițiativă este calea care restabilește contactul. Iar scopul acestei restabiliri este de a reintra în posesia «patrimoniului» său, așa cum explica în diferite forme creștinii sau asiaticii sau hindușii. Ei folosesc un alt limbaj pentru a exprima același lucru, aceeași idee: a te reîntoarce, a regăsi paradisul pierdut, a restabili legătura, a-ți regăsi patria, a te uni cu Dumnezeu... sunt nenumărate formule care spun același lucru. Așadar, adevăratul Inițiat lucrează pentru a restabili această legătură. El este Malkout: ce e compact, ce e material. El trebuie să se lege cu celelalte nouă, care sunt prezente, care sunt deasupra noastră și în noi. Și tocmai aici este dificultatea.